MIRCEA RADINA
MILIOANELE LUI BELAMI
66
CLUBUL TEMERARILOR

MIRCEA RADINA

MILIOANELE LUI BELAMI

II

66

EDITURA TINERETULUI

7. UN FILM CARE NU SPUNE NIMIC

Locotenentul Soare sublinie cu două linii, în carnetul său, data de 15 aprilie 193... Nu voia s-o dea uitării prea curînd.

Rememoră cursul întîmplărilor.

Ajutorul cu totul neașteptat, uluitor, pe care-l primise chiar atunci cînd se considera iremediabil pierdut, cînd se blestema pentru imprudența gravă de care dăduse probă — el socotea că unii tineri justifică orice act de îndrăzneală, chiar dacă acest act ar însemna puțină nebunie, atunci cînd este urmărit un scop nobil — îi pusese, atunci cînd își tăia frînghia și își elibera brațele, și întrebarea căreia nu-i putea găsi în nici un chip dezlegarea : „Ce-o determină pe fata cu părul negru să înfrunte pericolul și să mă salveze ?“

Timpul îl măsurase acolo, în odaia întunecoasă, cu propria viață. Preocuparea lui de căpătîi era să facă orice pentru a fugi cît mai repede și cît mai departe de această clădire blestemată, bineînțeles pentru a se reîntoarce cît mai curînd pe urmele „cineaștilor“, dar atunci într-o altă ipostază. Nu înțelegea să abdice de la datoria despre care Belami îi ținuse în atîtea ocazii logosuri interminabile. Iar Soare, în sinea lui, găsea că

de multe ori logosurile colonelului erau pur și simplu inutile, ceea ce nu voia să priceapă Belami.

Avea nevoie de o rolă, de una singură doar, care i-ar fi adus o probă palpabilă, i-ar fi întărit niște bănuieli care prindeau un contur tot mai clar în mintea lui, și de care încă nu găsea că e cazul să-i vorbească colonelului comandant, de teamă că acesta ar putea să-l ridiculizeze.

Pachetul din colțul camerei, învelit în pînza cenușie, conținea rolele. Avusese mai întîi intenția să scoată una, dar un scîrțîit de ușă îl determinase să renunțe repede la acest gînd, amintindu-și că în crîng se mai afla una dintre cele două role, de absența căreia cei trei încă nu bănuiau nimic.

Escaladase fereastra, grăbit, după ce luase cuțitul și frînghia ferfeniță. Închisese geamul în urmă, pentru ca ei să nu-și dea seama îndată pe unde fugise și mai ales cum. Îl simțise cîinele de sub șopron. Fugise ca din pușcă, urmase același drum, sărise gardul. Numai cîteva minute îi fuseseră necesare să găsească rola. Casa era cufundată în beznă. Doar la una din ferestre zărise o fulgerătură, probabil cineva aprinsese un chibrit. Cîinele încetase să mai latre.

Ieșise la drum, părăsind în fugă crîngul. Auzise un scîrțîit de roți obosit, un cîntec tărăgănat ca o doină. Îl ajunsese din urmă o căruță trasă de cai costelivi.

— Încotro cu noaptea-n cap, nene? îl întrebase pe căruțaș care, suit pe lada căruței, învîrtea de zor biciușca

pe deasupra cailor, murmurînd, numai pentru inima lui, o melodie plină de tristeţe.

— La loturi. Semănăm porumbul.

— Departe ?

— Un ceas la trap.

— Mă sui şi eu ?

— Suiţi-vă !

Mulţumise, se întinsese pe grămada de fîn uscat, aromitor, ascultînd în liniște cîntecul ţăranului, care continuă pînă la capătul drumului.

— De aici... eu apuc printre tarlale. Unde vă duceţi ?

— Spre Cîmpina.

— Aha ! Luaţi-o drept înainte pînă daţi de şosea. Trec maşini de la rafinării. Cu 5—6 lei vă duceţi şi la Ploieşti.

— Mulţumesc. Ce-ţi datorez ?

— Mie ? Nimic. Cu bine !

— Cu bine, şi spor la semănat.

Sosise în Cîmpina o dată cu zorii. Răsărea talgerul de aramă al soarelui undeva, pe arcul orizontului. Ar fi vrut să se oprească în faţa porţii lui Belami, dacă n-ar fi fost mai mult decît sigur că acesta se află de cu noapte în zona de dispersare a regimentului.

Pornise spre casă să se odihnească cîteva ceasuri. Înainte de a intra în cameră se oprise în hol, rupsese o filă din carneţel, scrisese pe ea cu litere majuscule

„MULȚUMESC" ! și o strecurase sub ușa fetei cu părul negru. Se întîmplase ceva cu totul surprinzător.

Ușa se deschisese și în prag apăruse... ea !

Soare abia izbutise să îngîne cîteva cuvinte, bîlbîindu-se îngrozitor, în imposibilitate de a se concentra.

Ea deschisese ochii mari și nu-i răspunsese.

— Cum de-ai ajuns înaintea mea ? o întrebase el.

— Dar n-am plecat nicăieri.

— Aș fi putut să jur. Parfumul... Confirmă-mi, te rog !

— Repet, n-am ieșit din cameră de aseară. Și nu înțeleg ce-i cu biletul acesta.

Îi întinsese hîrtia, pe care el o luase înapoi. O privise derutat, iritat puțin. Ea zîmbise stînjenită, apoi îi spusese pe același ton avertizator :

— Încep să se trezească cei din casă. Ar fi bine să...

Soare plecase, clătinîndu-se de oboseală, nedumerit în același timp. Ar fi putut să pună mîna-n foc că acel cuțit fusese adus de ea. De ce nu voia să mărturisească ? Mai era cineva, oare, în camera ei ? Poate că săvîrșise o gafă, poate că-i făcuse un rău fără să-și dea seama.

Încă ametit de parfumul ei și de toată întîmplarea, se îndreptase spre camera sa, după ce luase rola pe care o lăsase pe măsuță, lîngă intrare. Încuiase ușa cu cheia.

Peste cinci minute dormea dus.

*

— Cam asta a fost !

Belami privea în gol, era într-unul din rarele lui momente de efuziune... melancolică. Ascultase, fără să clipească, relatarea lui Soare.

— Dacă aș fi știut că ai să treci prin atîtea, n-aș fi acceptat nicicum să pleci singur. Ai avut însă o inspirație nemaipomenită să sustragi rola. Ne vom da seama, cred, fără nici un dubiu, ce anume urmăresc. Am avea și dovezile împotriva lor... Scripta manent !

— Belami, ce părere ai despre fată ?

— Cred că te-a lăsat numai cu o jumătate de inimă.

— Nu, mă refeream la altceva. Nu crezi că are nevoie de ajutor ?

— S-ar putea să aibă. Să ne gîndim mai serios la asta. În special tu.

— Oare domnul colonel Dobreanu ne-ar putea sprijini ?

— Dobreanu a plecat în seara aceasta, dragule ! Românul meu s-a dus dracu' pînă mîine seară. Nu știu ce învîrtește pe la Brașov. Unde ai lăsat rola ?

— Aici. Poftiți !

Belami, obișnuit cu modul în care i se adresa locotenentul, cînd cu pluralul, cînd cu un singular intim și cald, cînd cu „domn' colonel", cînd cu „Belami", nici nu se mai oprea la aceasta, mai ales acum, cînd tînărul ofițer trecuse cu notă maximă un examen atît de dificil.

Filmul îi dezamăgi. Nu prin calitatea imaginilor — erau excelente — cît prin ceea ce înfățișau ele în mare majoritate : case de țară cu tinde și prispe din cele mai

obișnuite, interioare mobilate simplu, prosoape de borangic desfăcute ca niște aripi de fluture în jurul icoanelor sau fotografiilor înrămate, covoare cu motive naționale românești, șosele pietruite, răscruci cu fîntîni, dealuri cu turle de biserici stinghere, cimitire, sonde din lemn răsărind lîngă limbi de pădure, pe clinuri și vîrfuri de deal, rîuri hohotind printre pietre albe și cenușii, cîmpuri întinse arate sau semănate.

Oameni apăreau puțini, mai mult copii surprinși în jocurile lor pe ulițele satelor, fete și femei lîngă izvoare, pe luncă, sau întinzînd pînze albe pe garduri, ca niște eșarfe uriașe de un alb amețitor.

Una din imagini surprinsese un grup de muncitori petroliști forfotind în jurul unei instalații de foraj.

— Nici picior de militar ! Dracu' să știe, nu mai pricep o iotă. Mă tem că a avut dreptate Dobreanu.

— Credeți că au venit chiar numai să filmeze exterioare ?

— Altceva nu se vede. Hai să ne mai uităm o dată !

— Gîndiți-vă, mai sînt încă șapte role...

— Asta, da...

— Și s-ar putea să mai aibă încă șapte !

— Ia stai ! Am o idee. Încearcă să recunoști cîteva din peisajele filmate. Adică... vom încerca amîndoi.

— Am și recunoscut ceva... Cel cu turlele de sondă este chiar pe-aici, pe lîngă Cîmpina. Dealul cu livezi pare să fie pe la Rușețu. Iar una din șosele, pe care se

zăresc copii lîngă mașină, sînt sigur că a fost filmată la Filipești.

— Și mie mi se pare cunoscută o priveliște : cea către zona de nord a Băicoiului.

— Dom'le colonel, v-ați pus cumva întrebarea ce „intrigă" fenomenală ar putea conține scenariul filmului ?

— Înțeleg unde te duce gîndul. Într-adevăr, cred că pe undeva, pe-aici, am putea descoperi ceva.

— Voi încerca să aflu amănunte.

— Cu o singură condiție însă...

— Voi ține seama de această condiție.

— Nici nu știi la ce mă gîndesc.

— Cred că știu, Belami ! Probabil... să am grijă de mine. Știu... „Imprudență"... „Tinerețe"... Mă rog...

— Mai întîi de ceea ce trebuie să duci la bun sfîrșit să ai grijă. Iartă-mă ! Nu sînt altfel de cum mă crezi, dar primejduindu-ți viața pui în pericol și altceva. Sîntem militari, țîncule, și dacă n-aș fi sigur că ai înțeles de mult sensul profesiei noastre, aș sta acum cîteva ore să-ți lămuresc de ce este necesar să fie așa. Ne-am lămurit, deci... Ai grijă de tine !

— Voi avea, dom'le colonel !

— Să nu revii la vechiul refren, că... schimb imediat foaia și-ți răspund : Prea bine, dom'le locotenent !

Belami vorbise încruntat, încît Soare nu fu lămurit pe deplin dacă acesta a făcut-o serios sau în glumă. Nu-

mai cînd eternul lui zîmbet îi risipi brusc cutele feței se convinse.

— Ce zici, mînzule, îi punem cu botul pe labe ?

— Cred că da. S-ar putea ca noaptea aceasta să-mi rezerve unele surprize.

— Apropo, pistoletul îl mai ai ?

— Da.

— Cartușe ?

— Suficiente.

— La nevoie tragi... „foc de imobilizare".

— Sper să nu fie nevoie.

— Ce plan ai ?

— Nici unul.

— Să-l dichisim amîndoi.

— Mersi, Belami. Vreau să fie imbatabil. Îl fac singur.

Belami rîse cu poftă :

— Naiba să te ia, nu ești chiar mototol. Atunci mergi și-l pune la punct.

— Rola rămîne la dumneavoastră ?

— Nu văd unde ar fi mai în siguranță. Vreau s-o mai cercetez.

— În regulă.

— Încă o precizare : în cîteva zile „cineaștii" tăi vor șterge putina. Le expiră autorizația.

— Nu prea cred. Mă gîndesc mereu la asta.

— Mîine seară dai un semn de viață ?

— Poate unul de... moarte !

— Nu fi lugubru ! Nu te prinde. Am și o sticluță. N-o destup... să știi. Să te prind că nu vii pînă mîine seară.

— Să trăiți !

— Succes !

8. BELAMI ȘI AVERTISMENTUL

Belami încercase în fel și chip să-și alunge neliniștea. „La première femme de Yuan", romanul lui Pearl Buck, purtînd încă proaspătă banderola premiului Nobel, rămăsese deschis la pagina 71. Toate sforțările lui de-a relua lectura nu duseră la nici un rezultat.

De sticlă se apropie în cîteva rînduri după plecarea lui Soare, dar îl izbiră, de fiecare dată, cuvintele scrise pe etichetă : „Promettre c'est noble"... Și nu vru să-și calce făgăduiala de-a o destupa numai în prezența acestuia.

Trecuse o oră de cînd aștepta. După socotelile lui, locotenentul ar fi trebuit să sosească de mult. Nici un semn însă de la el, nici măcar telefonul de campanie, instalat de cîteva zile în camera lui, nu-l scosese din starea aceea vecină cu îngrijorarea. „Numai de nu i s-ar fi întîmplat ceva rău. Băiatul ăsta merită mult de la viață și de la cariera pe care și-a ales-o." Se apropie de

fereastră. Privi cerul înțesat de umbre diforme și negre, acoperind scînteierile stelelor. „Artileria grea" a văzduhurilor încă nu-și reglase tirul. „O să vină un potop ca-n biblie", gîndi Belami, adulmecînd și simțind în nări miros de pucioasă.

Își aprinse o țigară, cu toate că în viața lui nu fumase nici zece. Avea însă permanent la el tutun de bună calitate. După vreo jumătate de oră auzi pe stradă zumzetul unei motociclete. I se păru că a oprit chiar în fața casei. Într-adevăr, se prezentă un agent de legătură cu un plic.

— Ce-i cu ăsta, caporal ? întrebă iritat, văzînd că Soare nu se ivește.

Treaba nu-i convenea. S-ar fi putut, prin acest plic, să fie chemat la regiment, iar el nu putea să plece acum cu nici un chip.

— M-a trimis domn' căpitan Iliescu.

— Iliescu ? ! se miră Belami. Ce vrea ?

Desfăcu repede plicul și recunoscu scrisul rotund, frumos așezat, al lui Soare.

— Bine, mulțumesc.

Semnă plicul și i-l întinse agentului.

— Să trăiți, dom' colonel.

Plin de nerăbdare, Belami răsuci mai întîi scrisoarea pe toate fețele. Apoi citi :

„Dragă Belami, mă tem că n-am să pot fi în seara aceasta prea punctual. N-ar fi exclus să nu vin de loc. Pentru că țineam însă să-ți istorisesc pe scurt o -po-

veste», rugîndu-te să ierți eventualele inconsecvențe și deficiențe de stil, am recurs la acest mijloc. Este vorba de subiectul scenariului pe care-l turnează «echipa» noastră.

Așadar, acum cîțiva ani, într-un orășel de pe Valea Prahovei sosește, nimeni nu știe de unde, o frumusețe de fată al cărei păr de un negru neobișnuit uimește pe toată lumea. Unii susțin că e o italiancă îndrăgostită de un inginer american care lucrează la o societate petrolieră. Alții, că ar fi chiar o domniță, descendentă dintr-o veche familie de voievozi moldoveni, Tomșa pare-mi-se, care a sosit în orășel pentru a afla dacă singura ei rudă, un moșnegel singuratic, mai trăiește. Se zice că bătrînul ar fi posesorul unei averi fabuloase, depuse în acțiuni la o bancă din străinătate.

Fata nu cunoaște numele bătrînului, nu știe de unde să-l ia, nici dacă el există cu adevărat în localitate sau într-unul din satele apropiate. Cercetările ei nu duc la nici un rezultat cu privire la soarta bătrînului milionar. Începe o furibundă căutare, prin numeroase localități prahovene, întreabă pe oricine îi iese în cale, dar toți, pretutindeni, răspund invariabil că nu cunosc o persoană care să semene cît de departe cu ruda ei.

Disperată, fata intenționează să renunțe la cercetări, socotind că totul a fost produsul unei imaginații morbide sau poate chiar o glumă de prost gust, cînd o coincidență bizară face să-l întîlnească pe bătrîn chiar în compartimentul de tren în care se urcase ea pentru a părăsi ultima localitate vizitată : Morenii.

Cei doi coboară. Bucuria regăsirii nu pare să fie umbrită de nici un eveniment neașteptat. După cîteva zile de la revedere, bătrînul își scrie testamentul, la insistențele „domniței". Fata cu părul negru va fi unica moștenitoare...

Apar trei străini, a căror naționalitate nu poate fi stabilită, care o caută pe fată ; atunci cînd o găsesc au cu ea o aprinsă discuție. Fata devine taciturnă, chipul ei pălește după ce străinii o părăsesc. Plutește deasupra ei o amenințare.

Bătrînul moare pe neașteptate, strivit de-o mașină neagră, într-o seară. Fata, care se afla cu el pe stradă, scapă printr-o minune, iar automobilul dispare într-un vîrtej de praf. Nimeni, nici chiar ea, nu s-a gîndit să-i rețină numărul.

După cîteva zile de la tragicul accident, „domnița" piere fără urmă.

Și finalul : o avionetă decolează pe un aerodrom prahovean spre o țară necunoscută. La bordul ei se află patru persoane bine dispuse : o fată cu părul negru și trei bărbați îmbrăcați la fel.

Cam asta este totul. Banal, banal... Sau cum ar spune un oarecare cu veleități de sceptic : «Banalitatea banalităților, totul este banalitate».

Putem, deci, să tragem și noi niște concluzii. Nu ? Eu mi-am și făcut o părere...

Și acum, să-ți lămuresc de ce am recurs la această interminabilă scrisoare. Am primit un S.O.S. neașteptat. Trebuie să fac neîntîrziat un drum pînă la Moreni.

Te rog, Bélami, dacă simți că... sticluța nu mai poate rezista, procedează în consecință. Iar dacă nu voi fi prezent în douăzeci și patru de ore la raport, este semn că ofițerul tău cu „misiuni speciale" se află în imposibilitate s-o mai facă.

Un regulamentar... să trăiți !

S".

Belami, toropit de gînduri, luă sticla nedestupată și o așeză la locul ei, în dulap.

În sfîrșit, rîndurile așternute de Soare aduceau o undă de lumină în răvășitul său univers intim. Deci se întîmplase ceva cu „mînzul" lui. Ce să caute la Moreni ? Cine-i adresase acel misterios S.O.S. ?

„Ce-ar fi să plec acum spre Moreni ? Dar dacă Soare a și pornit spre Cîmpina ? Cel mai cuminte lucru este să aștept cele douăzeci și patru de ore... După aceea..."

Ridică totuși receptorul telefonului și învîrti de cîteva ori manivela. Nu i se răspunse de la celălalt capăt al firului. Intrigat, sună din nou. „Poate s-a defectat", își zise, și tocmai cînd se pregăti să renunțe, auzi un păcănit slab și o voce somnoroasă.

— Unde mama dracului îmi umbli, telefonist ? De ce n-ai răspuns imediat ?

— Să trăiți, domn' colonel, adormisem puțin.

— Așa ? La ce oră te culci dumneata ?

Telefonistul amuți.

— Răspunde !

— Este ora unu, domn' colonel... Mă iertați !

— Cît ? !

— Unu și zece.

— Mda ! Bine...

Unu și zece... Cum se comprimase timpul în așteptare !

„Mîine va fi o zi grea, cumplită. . Pe de o parte, trebuie să sfîrșim manevrele, pe de alta ar fi posibil ca Soare să aibă nevoie de sprijin, de oameni... Dacă va fi necesar, am să răscolesc Morenii casă cu casă, toată Prahova, cu oștenii mei, și tot am să dau de el."

Cînd se pregăti să stingă veioza, telefonul țîrîi prelung.

„Cine mă mai agasează acum în puterea nopții ? Mîine n-o mai fi zi ?"

— Da !

— Domnule colonel, auzi o voce răgușită, încît abia o înțelegea, stimate domnule colonel...

— Cine ești și ce vrei ?

— Un binevoitor. Un avertisment. Îți place să-ți însușești lucrul altuia și asta nu e bine... Ai uitat cele zece porunci ?

— Nu le-am uitat și dacă te ții de farse te pot trimite undeva.

— Să știi că ai toate șansele să fii trimis și domnia-ta într-un loc de unde încă nu s-a reîntors nimeni. S-a-

nțeles, stimate dom'le colonel ? Fă un pustiu de bine și depune chiar acum rola în curte, lîngă stîlpul porții. Altfel, mîine dimineață, curajosul dumitale spion va atîrna într-un ștreang... ca o păpușă.

— Mizerabile !

— Depinde de dumneata, colonele... Numai de dumneata.

Vocea răguşită căpătă un accent ironic care-l scoase din sărite pe Belami. Acesta înjură teribil, dar fu prea tîrziu pentru ca interlocutorul nocturn să mai audă, deoarece întrerupsese legătura.

Nedumerirea colonelului se lega de faptul că telefonul avea fir separat, nu intra în circuitul public. Învîrti manivela, furios. Telefonistul răspunse de astă dată imediat.

— Ai fost tot timpul lîngă aparat, telefonist ?

— Da, domn' colonel. Nu m-am mişcat de lîngă el.

— A vorbit cineva... Cine ?

Întrebă mai mult de formă, fiind sigur că se intrase cu un aparat portativ într-un anumit punct al traseului.

— N-a vorbit nimeni.

— Aparatul tău n-a bîzîit de loc acum cîteva minute ?

— Ba parcă, dar am crezut că...

— Ai ridicat receptorul ?

— Nu, domn' colonel.

— Bine, adormitule ! Cucăie mai departe !

Belami nu-şi putea regăsi cu nici un chip liniştea. Situaţia era de-a dreptul descurajatoare. „Indivizii" lucrau tare. „N-am reuşit măcar să fac ceva cu romînul meu... Nu-mi rămîne decît să le înapoiez rola. Altfel, ticăloşii se vor ţine de cuvînt. Timpul ne este acum cel mai mare duşman. Ce să fac ?"

Un fulger spintecă noaptea pînă-n străfunduri, tunetul se rostogoli pe boltă, duruind ca un proiectil greu. Hotărît, Belami îmbrăcă pelerina peste pijama, scoase rola pe care o închisese în lada de campanie de care nu se despărţea niciodată.

„Altă soluţie nu există... Ba nu ! se opri iluminat de o idee. Cum naiba nu m-am gîndit la asta ? Te-ai ramolit, Belami ! Ia să te văd, mai eşti în stare să-ţi porţi tresele în chip onorabil sau te cheamă «partea sedentară» ?"

Redeveni, ca prin minune, optimist. Îşi scoase pistoletul din toc, îl încărcă. Luă filmul din cutia metalică, îngrămădi cărţi în ea, pînă cînd socoti că greutatea rolei este aceeaşi cu a filmului, apoi ieşi în curte.

Vîntul stîrnit în noaptea aceasta cu ore atît de lungi mătura într-un zbor vijelios acoperişurile caselor, apleca pomii pînă la pămînt, şi pomii se tînguiau încet, într-un limbaj uşor de perceput.

Lăsă rola chiar lîngă stîlpul porţii, după care trase zăvorul şi-l înţepeni cu o aşchie.

„Va trebui să sară gardul, neapărat, şi atunci..."

Se ascunse în umbra unui boschet de iasomie, la numai doi metri de locul unde depusese cutia metalică. Becul din stradă trimitea cîteva raze în interiorul curții printre frunze și ramuri, dar poteca pietruită care ducea spre casă era cu desăvîrșire umbrită.

Cînd ieșise din cameră, Belami stinsese veioza, astfel că întreaga casă era acum cufundată în întuneric. Din loc în loc nu se zărea decît cîte o mică pată albă pe zidul clădirii, lumină palidă care se filtra prin frunzișul des.

Se porni un ropot, venind de departe, ca un escadron de cavalerie în galop. Zgomotul crescu, se apropie aducînd o duhoare irespirabilă, un miros sufocant de gudron care umplu aerul. Apoi începu un năprasnic „bombardament" de grindină.

Belami se strînse cît putu mai bine în boschet, fără să se miște nici măcar cu un pas din adăpostul unde pîndea. Trecu primul val de grindină, pămîntul se albi de parcă pomii își scuturaseră toate florile. După aceea se așeză o ploaie deasă, cu stropi mari și reci.

Plouă o oră întreagă. Belami începu să dîrdîie de frig. Umezeala îl pătrunsese la piele. Nu-și dezlipi însă ochii de pe cadrul porții. Știa că acolo va trebui să apară o siluetă, poate două... Dacă va fi numai una, nu va uza de pistolet, mai ales că la ora aceea toți vecinii dormeau cel mai dulce somn.

Un trosnet sec... Cineva apăsase clanța. Alt trosnet... Aproape mașinal, Belami se ridică. Deasupra porții se

ivi capul unui om, apoi un braț, umărul, un picior trecu gardul, celălalt...

Ținîndu-și răsuflarea, se apropie numai la un pas de individul care escaladase cu atîta ușurință poarta și, fără vreun avertisment, îl izbi cu latul pistoletului în moalele capului. Silueta întunecată se prăbuși.

Colonelul îl înșfăcă pe cel căzut și-l aruncă pe umeri. Îl duse în casă. Aprinse veioza. Omul avea fața plină de noroi și sînge. Belami nu-și putu reține un strigăt de dureroasă surpriză. Cel trîntit pe podea, la picioarele lui, era... Soare.

9. AVENTURĂ LA MORENI

Cînd deschise ochii, locotenentul îl văzu pe colonel cu un șervet cazon ud, aplecat deasupra lui, ștergîndu-i obrajii și fruntea. Își reaminti îndată tot ce i se întîmplase.

— Dar știu că ai un pumn de fier, Belami ! încercă el să zîmbească.

— Chiar de fier ! Auzi, cine se aștepta la o astfel de aiureală ?

— Am ținut cu tot dinadinsul să ajung aici înainte ca rola să fie ridicată.

— Va să zică, știai totul. Povestește-mi ce s-a petrecut!

— Am primit un bilețel... Era scris la repezeală, pe o foiță ruptă dintr-o agendă de poșetă. Cineva mi-l strecurase pe sub ușă. „Vino urgent la Moreni. Sînt în primejdie. Dacă n-ai să ajungi pînă la ora 15, va fi prea tîrziu." Mi se dădea o adresă, și atît...

— Cine ți-a trimis bilețelul?

— Bănuiesc că... ea. Numai ea... N-am mai avut liniște. Ți-am scris rîndurile pe care le-ai primit referitoare la scenariu.

— Cum ai căpătat copia scenariului?

— Ah, am comis o indiscreție! Am „subtilizat-o" din camera ei. Intrasem să găsesc un indiciu cît de vag în legătură cu S.O.S.-ul.

— Apoi?

— Am rugat un vecin, sondor, om în vîrstă, foarte cumsecade, să-i înmîneze căpitanului Iliescu plicul, cu rugămintea de a ți-l trimite fără întîrziere.

— Imediat! A ajuns la mine acu' două ore.

— Probabil că sondorul n-a reușit să-l predea la vreme căpitanului. Principalul este că totuși l-a dus.

— Evident. Mai departe?

— Am ajuns la Moreni înainte de ora 15. La adresa indicată, o femeie în vîrstă mi-a înmînat alt plic în care mi se transmitea o altă adresă. N-am stat pe gînduri. M-am dus. O casă prăpădită, cu ferestre mici. Am simțit un fior, nu știu de ce, cînd i-am trecut pragul. Am

bătut, am strigat, am intrat în prima odaie, într-a doua... Nimeni. Am scos pistoletul și m-am pregătit de o primire mai puțin amicală în fața celei de-a treia uși. O presimțire...

Ușa din spate s-a închis brusc, cu zgomot. Cineva a strigat :

— Aruncă pistolul imediat, și dacă vrei să ieși viu de-aici renunță la orice împotrivire !

N-aveam de gînd să mă las imobilizat cu una, cu două. Pistoletul însă... n-am avut încotro, l-am aruncat.

— Mare greșeală !

— Puteau să mă curețe, după cum și voiau... De fapt, mai aveam un revolver ascuns în mîneca hainei.

Au intrat doi inși prin față și doi prin spatele meu, au răsărit pe neașteptate, n-am zis nici pîs !

Numai primii doi îmi erau cunoscuți, ceilalți complet străini.

— Nu-ți cerem nimic mai mult. Mărturisește unde se află rola !

— Ce rolă ?

— Cea pe care ne-ai furat-o.

— Nu știu, n-am furat nici o rolă.

— Vrei s-o recapeți pe față și să scapi cu viață ?

— Desigur că vreau.

— Atunci n-ai de ales. Spune-ne unde-ai ascuns-o...

— Dar nu-nțelegi că habar n-am despre ce rolă e vorba ?

— Tinere, a țipat unul cărunt, cu profil de uliu, nu te încăpățîna ! De ce-ți vîri nasul în afaceri care nu te privesc ?

— Ce fel de afaceri ?

— Nu mai face pe idiotul ! a scrîșnit omul din fața mea, care afișa o anumită autoritate față de ceilalți, rămași ca muți.

Era un tip fioros, cu tenul stacojiu, cu un cap mare, deformat, înfipt pe umerii înguști, strîmbi. Pînă și pielea capului îi devenise roșie ca racul fiert. Avea părul rar și răvășit.

— Să știi, dacă mai îndrăznești să pui vreo întrebare nelalocul ei... ai s-o pățești. N-am glumit niciodată de cînd sînt, și nici acum n-am chef de așa ceva. Ne-am înțeles ? Unde ai ascuns rola ?

— Nu înțeleg ce doriți. Nu v-am văzut în viața mea.

— Pot să-ți amintesc despre ce este vorba ? Otto !

Otto s-a apropiat și mi-a tras un pumn în față tocmai cînd mă așteptam mai puțin. Am avut o senzație groaznică. Parcă m-a izbit o locomotivă... M-am prăbușit. M-am ridicat, și o nouă lovitură, și mai puternică... M-a podidit sîngele. Creierul îmi lucra însă cu febrilitate. Nu puteam să scot pistoletul din mînecă ; de fapt orice încercare de apărare ar fi fost o nechibzuință din partea mea. Cel mai cuminte era să mă arăt înspăimîntat — sîngele de pe față îmi venea în „ajutor" — pînă ce voi găsi o cale de ieșire din situația aceea. În plus, venisem aici chemat de un S.O.S...

Cel ce vorbise crezu că m-a convins să vorbesc și eu la rîndu-mi.

— Ei, ți-ai amintit ?

— Da.

— Unde-ai dus rola ?

I-am răspuns că v-am dat-o dumneavoastră. Trebuia să aibă neapărat o dovadă că nu-i mint. Am greșit, oare ? Altfel o terminau pe loc și cu fata și cu mine. Sînt sigur.

— Ai procedat bine !

— Din camera alăturată celei în care mă aflam au telefonat cuiva. Astfel ca să aud și eu. Voiau să se convingă că nu i-am mințit. „Intră pe circuitul lor, i-au spus, și avertizează-l că dacă nu înapoiază rola..."

— Sînt abili, nu glumești cu ei ! spuse Belami.

— Dar rola ? tresări deodată, înspăimîntat, Soare. Sper că nu le-ați înapoiat-o.

— Din păcate...

— Cum ? V-au șantajat ? Au reușit ?

— Fii liniștit. Le-am dat numai rola, filmul uite-l colea.

— Slavă Domnului !

— Cred că au și luat cutia metalică de lîngă stîlpul porții. Sînt foarte curios.

Belami ieși din nou în ploaie și, cînd reintră, spuse senin :

— Bineînțeles, au luat-o ! Nu ți-am spus eu ?

— O să-i apuce turbarea cînd or vedea ce farsă le-aţi tras.

— Spune-mi ce-a urmat !

— M-au legat zdravăn. I-am întrebat de ce mă leagă, de ce nu-şi ţin cuvîntul. Mi-a răspuns acelaşi tip care-şi dădea aere de „şef" :

— După ce vom constata că ai spus adevărul, te vom elibera.

— Şi fata ?

— Şi ea va fi liberă.

M-au împins în cea de-a treia încăpere. Acolo mai era cineva. Nu mi-am dat seama îndată cine, pentru că ferestrele erau acoperite cu hîrtie neagră. Am auzit un geamăt şi abia atunci am înţeles că era... fata. Legată. Cu un căluş în gură.

Nu m-au lăsat prea mult acolo. M-au scos imediat şi m-au coborît, de-a rostogolul, printr-un oblon, pe o scară părăginită, într-un beci mucegăit. Tot ce vrei şi ce nu vrei era îngrămădit acolo : butoaie vechi, fierărie, mobilă prăfuită.

Au închis chepengul deasupra mea şi au tras un zăvor. Mi s-a părut că am fost închis într-un cavou înspăimîntător.

După un timp, am auzit o mişcare undeva, în orice caz nu la oblon, şi a ajuns pînă la mine un fir de aer proaspăt. „O minune", mi-am zis, altfel m-aş fi sufocat.

Apoi s-a lăsat din nou liniștea aceea, cu adevărat ca de mormînt. Eram legat burduf, abia de-mi trăgeam răsuflarea. De data aceasta mă legaseră și peste mijloc, astfel că nu mai aveam cum să încerc stratagema învățată de la „omul cu țeasta de fier". Rostogolindu-mă pe spate, apoi sprijinindu-mă de perete, am început să caut cu febrilitate ceva... Îmi venise o idee... În zidurile pivnițelor sînt bătute, de obicei, cuie, de cele mai multe ori puternice, ca să poată rezista la greutăți mari. Așa ceva căutam. Și în cele din urmă truda n-a fost în zadar. Am descoperit un cui masiv, un fel de scoabă ascuțită. Trebuia să acționez repede. Tăcerea din casă era o dovadă că indivizii plecaseră, poate că erau în drum spre dumneavoastră. Am reușit, după eforturi cumplite, să introduc vîrful scoabei în strînsoarea nodului; am tras din toate puterile. Cuiul a ieșit din perete, este adevărat, și faptul m-a descurajat. Aceasta însă numai pînă în clipa cînd mi-am dat seama că și nodul cedase. M-am ridicat, am făcut cîteva mișcări să-mi dezmorțesc oasele. Trebuia să ies neîntîrziat din beci. Dar pe unde? Auzisem clar un zăvor tras deasupra chepengului. Pe acolo nici vorbă, desigur... Poate că lăsaseră și un om de pază... în acest caz totul ar fi căzut baltă...

Mușchii s-au destins repede; mi-am recăpătat vigoarea.

Curentul de aer proaspăt se simțea mai bine cînd stăteam în picioare. De unde venea, oare? Fără îndo-

ia!ă, era o deschizătură undeva, în perete, care dădea afară, așa cum au toate pivnițele pentru aerisire. Am întins mîna și am descoperit-o... Era cam strîmtă, e drept, dar nici trupul meu nu e prea gros. Totuși a fost nevoie, pînă la urmă, să dizloc două cărămizi pentru a lărgi deschizătura.

Am tras un butoi într-acolo, l-am întors cu gura în jos și m-am urcat pe el.

Am trecut destul de ușor și m-am pomenit în curte. Am avut pornirea s-o întind cît mai repede. Și fata? M-am oprit. Dar, oare, nu mai era nimeni în casă?

Nu răzbea de nicăieri nici o rază de lumină.

M-am oprit în fața ferestrei de la camera în care o văzusem pe „ea". Am scos revolverul și, împingînd cu precauție, am izbutit să deschid fereastra. Am sărit în cameră. Am aprins mica mea lanternă cu dinam. Fata nu mai era acolo. Am dat de căluș și de frînghiile cu care fusese legată, azvîrlite în colțul odăii. Asta m-a liniștit într-o măsură. Poate că reușise să fugă... Poate că tot ea îmi atrăsese atenția asupra deschizăturii. Dar cum reușise să scape? Ce fel de ființă să fie, pentru că eu unul sînt din ce în ce mai uluit de curajul ei. Am intrat și în camera alăturată. Acolo am făcut o descoperire, cea mai importantă...

Pornind de la un amănunt și de la... scenariu... Am să-ți povestesc îndată.

Am ieșit în curte din nou. Prima mașină întîlnită m-a transportat la Băicoi. De acolo, pe platforma unui

vagon cisternă, pe o ploaie teribilă, am ajuns la Cîmpina. Voiam să te previn cît mai repede posibil.

— Și eu te-am primit... Ce să zic...

— Nu-mi pare rău. Mă bucur că am ajuns la vreme... se pare.

— Ai dovedit că meriți încrederea mea, mînzule! Cum te simți?

— Bine! Mai degrabă liniștit...

— Vorbește-mi, ce descoperire „grozavă" ai făcut la Moreni?

— Vă spuneam de un amănunt, un singur amănunt care m-a condus spre această deducție. În încăpere se aflau o masă extrem de dogită, două scaune și un pat de o persoană. M-a izbit ceva care nu mi s-a părut conform cu sărăcia ce domnea acolo: un tablou de dimensiuni respectabile, o copie a celebrului „car cu boi" de Grigorescu. Era o contradicție inexplicabilă. M-am suit pe scaun și am privit cu atenție. N-am remarcat nimic deosebit. Am încercat să-l cobor. N-am izbutit. Tocmai mă întrebam cum naiba e fixat cînd, chiar într-o lătură a ramei, am descoperit un mic resort. Aproape involuntar mi s-au oprit ochii în acel punct. Am apăsat cu prudență; pînza s-a mișcat ușor. Înăuntru, un aparat de radioemisie, două pistoale mitralieră — am luat numai încărcătoarele, uitați-le! — și acest plic pe care am avut neobrăzarea să-l deschid înaintea dumneavoastră: niște coduri secrete și... o hartă din care am dedus cu ușurință că itinerarele lor

prin Prahova nu sînt întîmplătoare, și că, de fapt, sediul bandei se află la... Moreni. Sau poate unul din sedii... Ne vom convinge de aceasta.

— Senzațional! îngînă plin de admirație Belami. Băiete, avem tot ce ne trebuie să-i arestăm fără nici o teamă.

Răsfoia cu aviditate hîrtiile din plic.

— Formidabil... Cine ar fi crezut? Tocmai la Moreni?

— Într-adevăr, Belami.

— Aparatul l-ai lăsat acolo?

— După ce i-am scos cîteva lămpi.

— Ai avut grijă să închizi resortul?

— Bineînțeles, și asta am făcut-o.

— Totul este-n regulă, măi băiete. Un singur lucru n-avem.

— Ce anume, Belami?

— Un plan serios de acțiune... pe care nu-l putem pune la punct cu toată precizia decît după ce vom cunoaște perfect aceste documente din plic.

— Belami, sînt întrutotul de acord. Îl anunțăm și pe domnul colonel Dobreanu?

— Asta vom stabili după ce plănuim totul.

— În regulă.

— Să ne apucăm de treabă, spuse Belami, împingînd cu băgare de seamă sticla din față. Vreau să facem un plan imbatabil.

— Va fi, Belami !
— Ce te face să crezi ?
— Îl punem la cale împreună.

10. MILIOANELE LUI BELAMI

Colonelul Belami, căpitanul Iliescu, locotenentul Soare, un pluton de soldaţi şi cincisprezece sondori care li se alătură voluntar erau angajaţi într-o manevră tactică neprevăzută.

De fapt, de unde pornise totul ? După ce studiaseră ceasuri întregi documentele şi harta adusă de Soare, după ce se convinseseră că banda urmărise cu strictețe planul fixat de centrul agenturii, un telefon surprinzător al colonelului Dobreanu îl pusese pe Belami, pur şi simplu, pe cărbuni aprinşi. Colonelul de jandarmi aflase, pe „filiera" lui, intenţiile bandei, cunoştea acum ascunzătoarea ocupanţilor maşinii negre şi, după cum afirma, mai ştia o serie de amănunte care, desigur, nu-i trecuseră prin minte vechiului său amic şi coleg. Îi lăsa, totuşi, acestuia „onoarea" de a-i prinde pe spioni, el fiind ocupat cu unele acţiuni urgente, că el va „veghea" — cum se exprimase — ca totul să decurgă în cele mai bune condiţii. Singura grijă pe

care şi-o manifestase în chip aparte era faţă de bagajele aşa-zişilor cineaşti.

Aşadar plecaseră direct din cantonamentul lui Belami către casa izolată, către acel conac ridicat pe dîmb, loc în care lui Dobreanu îi fusese semnalată apariţia bandei. Drumul îl cunoştea prea bine Soare, motiv pentru care el fu cel care conduse cele două uriaşe autocamioane militare, încărcate cu oameni înarmaţi.

Maşinile zburau pe şosea, motoarele vibrau din toate încheieturile.

Cînd se revărsară zorii, ajunseră la poalele dealului. Opriră acolo. Soare se oferi să conducă oamenii către „poziţia inamică", dar Belami nu acceptă aceasta decît după ce, cu proverbiala-i rigurozitate, ţinu să verifice personal modul în care fuseseră închise, într-un timp extrem de scurt, toate căile de acces spre casa de pe deal. Înconjuraseră, pentru aceasta, crîngul de salcîmi şi gardul cu un cordon viu, asigurîndu-se că nu există nici o fisură în cercul de fier care începu după aceea o mişcare ascendentă, înceată, dar sigură, spre vîrful înălţimii.

Cercul acesta îşi micşora tot mai mult diametrul pe măsură ce paşii celor ce porniseră de la poale se înfigeau mai cu nădejde în lutul argilos, pietros.

Soare se afla lîngă Belami, în timp ce căpitanul Iliescu aducea plutonul de soldaţi, iar sublocotenentul Dumitru pe sondori, unul pe un versant, iar celălalt pe alt versant al înălţimii.

Belami, încruntat, înjura cumplit ; abia aștepta să dea ochi cu „inamicul".

— N-au cum să ne scape, Belami, căută locotenentul să-l liniștească, deși nu era pe deplin convins că vor reuși ușor, cunoscîndu-i pe spioni cît de abili erau.

— Numai să nu-i fi avertizat cineva între timp, să ne lase cu buzele umflate. Am însă încredere în Dobreanu.

— O să vedem !

O jumătate de oră ținu urcușul, într-o tăcere impresionantă. Ostașii, cu armele pregătite, gradații cu pistoalele-mitralieră întinse călcau siguri pe ei, pregătiți pentru o luptă crîncenă cu un dușman perfid și periculos.

Chiar se ordonase „misiune de luptă". Dispozitivul fusese pus la punct ca într-o situație reală.

Cîinele îi simți, cînd mai aveau cîteva zeci de metri pînă la gardul care împrejmuia conacul. Se opriră. Belami dădu ordin ca toată lumea să aștepte dispozițiile lui. Apoi îl chemă pe Soare :

— Vino cu mine ! Dacă nu ți-e teamă...

— Mi-e teamă... pentru viața dumneavoastră. Așa că, indirect, mă obligați să vă urmez.

Pătrunseră în curte. În afară de cîinele care se zbătea înnebunit în lanț, nici o mișcare.

Belami se îndreptă spre ușa principală a conacului. Tînărul locotenent, la un pas, în urmă. Colonelul bătu cu pumnul lui masiv, de se cutremură toată casa. Ușa

se deschise îndată și apăru mutra buhăită de somn, stupefiată, a lui Johnny.

— Cine e ? bombăni, abținîndu-se să nu înjure cînd văzu doi ofițeri înarmați. Ce vreți ?

Belami îl prinse de umăr nu prea amical și-l trase afară din casă.

— Rămîi aici ! tună vocea lui, în timp ce Johnny păru a deveni din ce în ce mai scund, cu ochii holbați la țeava uriașului revolver din mîna colonelului, care-l țintea drept în frunte.

Belami intră fără să stea prea mult pe gînduri. Otto și omul lui Soare de la Moreni, ridicați în capul oaselor, încercară să se lămurească ce se întîmplă. Erau mahmuri, cu ochii injectați, cu capetele grele, ca după o beție strașnică. Pe mese, sticle sparte, pahare răsturnate, resturi de mîncare.

— Ce se petrece aici ? Ce doriți, domnilor ofițeri ?

Otto se reculese primul.

— Cred că este o eroare, domnule Dolfy.

Otto și Dolfy îi săgetau cu privirile pe ofițeri. Indiscutabil, îl recunoscuseră pe Soare. Acesta nu putu să se abțină :

— Da, chiar eu sînt, domnilor. Pe mine m-ați lovit și m-ați legat... Acum rolurile s-au schimbat, nu ?

Locotenentul privea îngrijorat oarecum, pentru că nu-l vedea pe Dan, omul care îl chinuise atît de mult și căruia voia să-i întoarcă datoriile cu dobîndă.

— Unde-i celălalt ? îl întrebă pe Dolfy. Dan unde este ?

— Nu știm. Poate știți dumneavoastră.

— Domnule colonel, să nu fie în camera de alături. Mă duc să-l caut ; să nu ne trezim cu vreo surpriză.

— Stai, avem timp suficient și pentru asta. Domnilor, se adresă el celor din cameră — jurai că o face dintr-o politețe împinsă la extrem — să dăm cărțile pe față. Jocul dumneavoastră s-a terminat. Nu credeți ? Predați filmele...

— Ne-au fost furate, rosti calm Dolfy.

— El știe mai bine unde se află, arătă Otto spre Soare.

— Vă mai cer încă o dată să-mi predați toate rolele.

— Domnule colonel, ce rost are mascarada asta ? sări înverșunat Dolfy. Sîntem oameni onorabili, avem acte, autorizații în regulă. Ce doriți de la noi ? Ce role vreți ? Sîntem cetățeni străini... asociați pentru a turna un film în care să glorificăm frumusețile României, ale patriei pe care ar trebui s-o serviți altfel decît o faceți acum.

— Domnilor, unde sînt filmele ?

Belami o ținea una și bună, cu un ton cvasiironic, tonul omului care știe că nu poate fi tras pe sfoară cu una, cu două, și care cunoaște cu certitudine cum vor evolua lucrurile.

— Domnule colonel, noi am investit un capital în filmul acesta.

— Aa, n-ați făcut-o deci din dragoste exagerată pentru peisajul românesc...

— Ne vom plînge guvernului român.

— Domnilor, filmele !

— Ne vom plînge și guvernelor noastre.

— Filmele, dați filmele mai repede !

— Sînt reguli de drept internațional care nu vă dau...

— Ia mai taci, domnule, că-mi ies din pepeni. Mie-mi vorbești de dreptul internațional ? Află că l-am studiat... Scoateți odată filmele...

Dolfy, care — se vedea cît de colo — avea o autoritate indiscutabilă asupra celorlalți, fiindcă el vorbea în numele lor, păru a fi devenit mai rezonabil în urma „argumentelor" lui Belami.

— Bine, domnilor, am să vi le încredințez, cu condiția să-mi semnați o hîrtie prin care să mă pot justifica față de societatea...

— Asta fără doar și poate, îl întrerupse Belami.

Dolfy se îndreptă spre dulapul din colțul camerei. Fu suficient, privind spre el, să-i scape o clipă din priviri pe Otto și pe Johnny, care intrase și el în casă și căruia nu-i mai dăduseră atenție. Cei doi erau bine dresați. Două salturi de felină și revolverele lui Belami și Soare zburară cît colo.

Belami dispunea de o forță neobișnuită. Prinsese pe namila de Johnny de gît și-l strîngea ca într-un cleşte

de oțel, încît acesta își schimonosise chipul, devenind monstruos. Cu greu l-ar mai fi recunoscut cineva.

Soare se lupta din greu cu Otto printre scaune, pe sub masă ; bufneau lovituri, se auzeau icnituri și înjurături.

Dolfy, care-și recăpătase calmul, ridică revolverul lui Belami, rînjind :

— Domnilor, terminați o dată cu porcăria asta, să n-o „terminăm" altfel cu dumneavoastră. Mai tragic.

Și cum ofițerii nu acceptară prea ușor să „capituleze", Dolfy lipi țeava rece de tîmpla colonelului. Johnny și Otto se scuturară ca după o joacă, zîmbind chiar, după ce-i imobilizară pe Belami și pe Soare.

— Nu era cazul să ne subestimați, ținu să declare sentențios Dolfy. Am ieșit noi din situații mult mai grele. Trebuia să vă fi gîndit la un lucru : cînd doi indivizi, fie ei chiar și ofițeri, atacă trei oameni, trebuie să păstreze tot timpul o anumită distanță... Altfel... iată ce se poate întîmpla !

— Domnilor, unde sînt filmele ?

Întrebarea lui Belami, rostită pe un ton absolut identic celei dinainte, îl determină pe Soare să pufnească în rîs. Rîseră și cei trei cu poftă.

Singurul care nu zîmbi, privind spre spioni ca unul deplin stăpîn pe situație, fu Belami.

— Zadarnic rîdeți. Am impresia că dumneavoastră ne-ați subestimat, domnilor ! Vă înșelați dacă vă închipuiți că cei învinși sîntem noi.

— Deocamdată nu văd cum am fi noi cei bătuți! rînji iar Dolfy, în timp ce Johnny și Otto, care priveau cu brațele încrucișate, ca doi luptători de circ, hohotiră iar, foarte bine dispuși.

— Veți vedea imediat cum! scrîșni Belami. Vreti să deschideți fereastra?

Dolfy ezită, temîndu-se de-o primejdie.

— Aveți nevoie de aer?

— Deschideți-o!

Poate din curiozitate, Dolfy deschise fereastra, privi afară, dar neobservînd nimic se întoarse senin spre Belami:

— Credeți în minuni, domnule colonel?

— Un moment... Căpitanul Iliescu! strigă tare Belami.

— Ordonați, domnule colonel, se auzi vocea căpitanului de afară.

— Ridică oamenii la vedere!

Se auzi o comandă:

— Atențiune, drepți!

Înapoia gardului apărură ostașii.

Dolfy păli și întinse revolverul colonelului.

— Ați învins, domnule colonel. N-am gîndit la eventualitatea aceasta. Într-adevăr, v-am subestimat. Pot să închid fereastra?

— Nu, lăsați-o așa! E mai bine, intră aer curat... Sînt sigur că aveți nevoie de așa ceva.

Își ridică și Soare revolverul. Cei trei „cineaști" priveau lung ; nu le venea probabil să creadă că lucrurile luaseră o astfel de turnură.

— Unde-s filmele, domnilor ?

— În camera de alături, îngînă Dolfy. Cheia este sub fața de masă.

— Și Dan ? întrebă Soare. Nu cumva le păzește ?

— Nu... Precis, nu... Greșeala pornește de la el, reluă Dolfy.

— Să nu-l acuzi pe el, sări Johnny. Vina este a ta. Numai a ta. Tu ne-ai tîrît în porcăria asta.

— Johnny are dreptate ! confirmă Otto. Dan n-are nici o vină. Tu ești autorul insuccesului.

— Și fata ? Ce-ați făcut cu ea ? vru să afle Soare neîntîrziat, gîndind că poate se află undeva, pe aproape.

— Să-l întrebi pe Dan, rosti insinuant Johnny.

— Dan știe mai bine, întări Otto.

Locotenentul simți că încep să-i tremure genunchii, gleznele... Deci, fata cu părul negru era angrenată în ticăloșia aceasta. Mai sperase încă într-o minune.

— Liniștește-te, îl prinse ușor de braț Belami, aflăm noi ce este și cu fata.

— Domnilor ofițeri...

După cîte se părea, Dolfy fu cel care mai încerca ceva.

— Ce mai dorești ? îl repezi Belami.

— Domnilor, să fim rezonabili... O să vedeți că propriu-zis noi n-avem nici un amestec în treaba asta... Nu sînt motive să nu ne înțelegem... Am investit în afacere o sumă colosală... Societatea noastră are bani...

— Nu mă-ndoiesc.

— Lăsați-ne filmele, domnilor ! Ar fi fost pe deplin posibil să nu le avem aici. Nu ? Lăsați-ne filmele și... vom ști să prețuim gestul dumneavoastră.

Deschise o valijoară din piele maronie.

— Se află aici trei milioane de lei în aur... Sînt ale dumneavoastră.

Răvăși conținutul valizei, zornăind monedele galbene, strălucitoare, cu un rictus diabolic.

— Numai atît ? spuse, vizibil rănit, colonelul. Numai la atît credeți că pot fi evaluate conștiințele a doi ofițeri români ? Vă înșelați amarnic.

— Mai putem discuta, desigur. Șapte, opt milioane... Mîine, chiar azi, îi puteți avea. Pînă atunci mă pot socoti ostaticul dumneavoastră... dacă n-aveți încredere.

— Prea puțin, domnilor ! Mult prea puțin. Uitați că s-ar putea să fim și noi... milionari.

Cei trei „cineaști" schimbară priviri nedumerite.

— Nu vă uitați așa... Vreți să vedeți milioanele noastre ? Priviți !

Și Belami deschise și mai larg fereastra, arătînd zidul acela compact de oameni care priveau, neclintiți, spre casa unde pînă în acea dimineață fusese stăpîn „inamicul".

11. SECRETELE COLONELULUI DOBREANU

Se aflau în cantonamentul lui Dobreanu de aproape o oră. Aşteptau resemnaţi, aşezaţi comod pe fotoliile tapisate în albastru-cicoare, pentru că „gazda" le ceruse o învoire de o jumătate de oră, ca să „rezolve nişte treburi".

Belami pufnea din minut în minut şi nu se hotăra cu nici un chip să atingă păhărelele de punci englezesc pe care Dobreanu le umpluse şi le aşezase în faţa lor, ca să le „treacă" vremea pînă la sosirea lui.

Soare nu-l văzuse prea des pe comandantul său într-o asemenea stare de surescitare.

— Ia uite ce-mi face „domnul" ! Mă invită la el acasă, ca după aceea s-o şteargă englezeşte. N-am să i-o iert. Aşa a fost toată viaţa, aşa a rămas : un ţăran sadea care şi-a conservat de minune şi dibăcia şi impolitеţea. Ce zici, ţîncule, n-ar fi bine s-o luăm din loc ?

Soare clătină din cap, semn că soluţia nu i se părea cea mai nimerită. O făcu însă evaziv, ca să nu-l supere pe comandantul său de regiment, fiind convins, în acelaşi timp, că le era dat să afle unele lucruri pline de interes. Altfel, Dobreanu nu s-ar fi încumetat să-i lase singuri şi să plece.

Belami bătea cu degetele pe masă un aproximativ ritm de jazz, fixa un punct nedefinit, ca unul gata

să-și iasă dintr-ale lui, își scotea masivul ceas de buzunar din clipă în clipă, parcă pentru a-și da seama cît de greu pot să se scurgă treizeci de minute.

Cînd ora „fatidică" sosi, Soare îl văzu ridicîndu-se impetuos de pe fotoliu, aranjîndu-și ținuta, mînat parcă de un impuls mecanic care domina asupra voinței sale, strîngîndu-și centura și potrivind diagonala, plin de nervi, încît, fără să vrea, se sculă de pe locul său atît de comod.

— Hai... mai bine să mergem la mine ! Își bate joc pur și simplu, iar noi ne lăsăm duși de nas ca niște nătărăi.

Locotenentul încercă, timid, să-l rețină :

— Să mai așteptăm cîteva minute, Belami, poate că există totuși unele motive care-l depășesc.

Nu crezuse că o să-i dea ascultare. Colonelul se reașeză cu un calm demn de toată admirația.

Acesta fusese inspirat, indiscutabil, propunîndu-i să mai rămînă, fiindcă nu trecură nici două minute după ce-și reluase locul și ușa se deschise ca smulsă de vînt. Dobreanu apăru vesel, de parcă nu se întîmplase nimic.

— Belami, să mă ia dracu' !

— Să te ia ! Dacă mai întîrziai puțin, o luam din loc.

— Te rog, iartă-mă ! Iertați-mă ! Știu că asta se numește necuviință. Vă jur că am alergat ca un cal de curse de pe cel mai renumit hipodrom ca să pot

ajunge la timp înapoi. Cred că am reuşit să rezolv ceea ce voiam. Sper să mă-nţelegeţi pînă la urmă. Am ţinut cu tot dinadinsul să vă fac cunoscute nişte „chestii".

— Prea puţin mă interesează ce voiai tu să „rezolvi". Misterele tale mă lasă rece.

— Nu cred,Belami ! Dimpotrivă. Sînt sigur că ai să rămîi paf, fiindcă, repet, n-am plecat pentru treburi care mă priveau numai pe mine, ci care vă privesc şi pe voi în egală măsură.

Belami îl săgetă pe sub pleoape, cu o ostentaţie evidentă, o ostentaţie de moment fără îndoială, şi abia atunci se decise să ridice un pahar de punci şi să-l soarbă dintr-o înghiţitură. Era o băutură fină, foarte plăcută, care-ţi lăsa pe limbă senzaţii fără egal.

— Ce zici de punciul meu ?

— Să te ia cine spuneai adineaori, e grozav. Ia mai toarnă unul ! hotărî Belami, a cărui mimică se schimbase ca prin farmec.

Gazda nu se lăsă mult rugată.

— Mai am o sticlă... Să nu vă închipuiţi că o să ieşiţi din cămăruţa asta înainte s-o „topim".

— Asta s-o crezi tu ! făcu Belami încercînd, dintr-o tactică arhicunoscută în asemenea ocazii în comportarea lui, să se reîntoarcă la îmbufnarea care-i stăruise pe chip în lipsa lui Dobreanu.

— Belami, tot nu crezi că n-am plecat în interesul meu ? Voiam să vă lămuresc nişte treburi, române.!

Scoase, cu gesturi repezi, niște hîrtii din porthart și le așează tacticos pe masă. Celorlalți nu le fu prea greu să constate că sînt rapoarte strict secrete.

Belami, credincios pornirilor sale de circumstanță, întoarse capul spre perete și-l repezi pe Dobreanu :

— Ce tot mă bați la cap cu hîrțoagele tale? Vrei să mă faci să cred că ai de gînd să-mi lămurești cine știe ce grozăvii ? Totul s-a încheiat. Grație mie și flăcăului aci de față, nu „altora". Iar începi cu farafastîcuri de-astea ? Nu mă interesează.

— Ba eu cred că da... Altfel nu le-aș fi adus aici. Și, împotriva voinței tale, am să le citesc.

Belami făcea pe indiferentul, dar Soare înțelegea prea bine că, în fond, acesta ardea de nerăbdare să le cunoască conținutul.

— Ce zici de hîrtia asta... „Petrolul și grînele României nu ne pot aparține decît nouă. Bogatul bazin dunărean trebuie să fie adjudecat odată pentru totdeauna ca zonă de influență germană..."

— Cine mama dracului ridică asemenea pretenții ? izbucni Belami furios.

— Ți-am citat din „Völkischer Beobachter".

— Cum îndrăznesc ?

— Stai să vezi mai departe. Iată ce declară Helmuth Wohlhat, director de minister al lui Göring.

— De unde naiba ați ciugulit chestiile astea ?

— Știrea ne-a parvenit prin intermediul Agenției internaționale de presă „Vox gentium" din Berlin. Iată ce grijuliu se arată domnul Wohlhat : „Cooperarea germano-română — auzi, «cooperare» ! — are drept scop să se îngrijească de exploatarea sistematică a subsolului, a petrolului și minereurilor..."

— Săracii, ce milă au de subsolul nostru. Te-apucă plînsul, nu alta !

— Curat „milă"... Asta reiese și din scrisoarea pe care Hitler i-a trimis-o lui Carol al II-lea, în care führerul confirmă cu nerușinare : „Amestecul Germaniei în această regiune... se datorește înainte de toate unui interes economic comprehensibil..."

— „Comprehensibil" !

— Chiar așa ! Fapt pentru care în această notă se arată că „agenții spionajului economic în România activează travestiți în directori de case comerciale, comisvoiajori etc. Una din aceste acțiuni este dirijată de „Oficiul germanilor din străinătate, de pe lîngă ministerul de externe al Reichului"... și că „mulți experți" se interesează de Valea Prahovei. Mulți agenți duc în rucsacuri aparate de fotografiat perfecționate, binocluri puternice, teleobiective, aparate de radioemisie, cele mai multe provenind din „Centrala spionajului total" din Berlin, care, în treacăt fie spus, aparține Gestapoului.

— Uluitor...

— Încă n-am terminat, române! Iată o declarație pe care Hitler a făcut-o unor confidenți de-ai săi: „Românii ar trebui să facă bine să renunțe la ideea de a-și crea o industrie proprie. Ea ar trebui să dirijeze bogățiile pămîntului ei... și în special grîul... pe piața germană. Astfel, proletariatul român, care este contaminat de bolșevism, ar dispare, iar țara noastră n-ar duce lipsă de nimic."

— Treaba asta cu industria e dulce de tot... Oare n-ar dispare toată poezia plaiului românesc dacă am renunța la mult trîmbițata idee că „România trebuie să rămînă eminamente agricolă"?

— Am să-ți citez și alte noutăți, dragă Belami! Iată: „Un grup de 70 de ingineri germani, sub conducerea inginerului Stöbel, a făcut o călătorie de studii în România, vizitînd Valea Prahovei..."

— De „studii"?!

— Așa scrie aici! Îți ajung sau mai vrei cîteva probe? Am destule. De exemplu, moțiunea redactată de J.A.Keiser la adunarea Comitetului Executiv al Ligii Națiunilor: „Comitetul este grav alarmat de progresele făcute de penetrațiunea economică a Germaniei în Europa centrală și sud-răsăriteană, care a crescut continuu în ultimii ani, amenințînd actualmente țările din aceste regiuni cu pierderea totală a independenței lor economice și care, în consecință, pregătește calea pentru stabilirea controlului politic al Germaniei asupra lor".

— Spiritul lui Titulescu, trăiască-l Dumnezeu! trase concluzia Belami.

— N-am să vă reţin prea mult cu... „hîrţoagele" mele. Dar ceva tot am să vă mai arăt.

— Nu fi odios, citeşte, Dobrene!

— Nu ştiu dacă n-ar fi interesantă pentru voi şi nota aceasta care provine de la Regimentul 2 jandarmi, Bucegi: „Se deţin informaţii că Germania a hotărît să organizeze o reţea de spionaj în statele balcanice. S-a dat dispoziţie să fie recrutate fete tinere între 17 şi 25 de ani, de origine germană, pentru a urma un curs de informaţii şi contrainformaţii. Se cere să fie orfane, sărace, inteligente, să cunoască bine limba statului unde îşi au cetăţenia. Apoi să se angajeze ca femei de serviciu, guvernante la înalţi demnitari, pentru a culege informaţii. Din luna noiembrie, de pe raza oraşului Braşov au cerut paşaport 21 de fete între 17 şi 21 de ani, dintre care au plecat 15 sub pretext că se duc în Germania să viziteze rude, sau să urmeze şcoli de menaj sau de ţesătorie".

— Nemaipomenit! îngînă Belami, uimit peste măsură şi din ce în ce mai interesat.

Colonelul Dobreanu ţinu însă să precizeze că nu va mai citi decît două note.

— Prima: „Germania va căuta să aducă România în orbita politicii sale de expansiune. Dacă persuasiunea ei nu va reuşi, vor fi folosite alte mijloace de presiune... Se va urmări capitularea României sau ea

va fi obiectul unei agresiuni premeditate. Germania vrea ca România să fie alături de ea, înfrîntă sau de bună voie. Petrolul şi resursele ei naturale constituie punctul principal de atracţie". A doua notă şi ultima : „Generalul Frietsch a elaborat din ordinul OKW — ăsta e înaltul lor comandament — un plan militar de ocupare a zonei petrolifere din Valea Prahovei de către trupele de desant aerian. Planul prevede ocuparea acestei zone în şapte zile"...

— În şapte zile, nu ? răbufni iar Belami. Ăştia uită ce papară au mîncat la Mărăşti, Oituz, Mărăşeşti ?

Dobreanu îşi strînse preocupat foile risipite pe masă, fără să arate că e curios să urmărească pe feţele celorlalţi efectul celor citite. Tot Belami fu cel ce se trezi primul :

— Acum încep să înţeleg mai bine multe ! De ce n-ai vorbit, acum cîteva zile, cînd ne-am întîlnit aici ? Pot să ştiu şi eu ?

— Nu era momentul potrivit.

— Zău ? Nu era momentul potrivit ? Atunci de ce i-ai lăsat pe domnii „cineaşti" să se plimbe în voie pe Valea Prahovei şi să ne facă atîta sînge rău ?

— Asta o crezi tu...

— N-ai vrea să spui că ai fost mai activ decît noi ?!

— Mi se pare că da. Tocmai asta...

— Dovezi, dovezi, nu vorbe...

— Vrei dovezi neapărat ? Iată-le !

Dobreanu se ridică și, ceremonios, deschise ușa care dădea în încăperea alăturată. Făcu un semn ciudat. Aerul său enigmatic contrărie atît pe Belami, cît și pe Soare. Surpriza aceasta se arătă a fi totală, cînd în cameră își făcu apariția... Dan.

Locotenentul sări de pe fotoliu ca ars, duse mîna la buzunar, fără să se stăpînească. Dan era omul care îl chinuise, cel mai crud dintre „cineaști". Acum, acesta le zîmbea în uniformă de căpitan de jandarmi cu epoleți, căreia nu-i puteai afla nici un cusur.

— Vă prezint pe Dan, căpitanul meu, cel mai valoros colaborator al subsemnatului și... viitor ginere.

Belami rîdea și privea admirativ cînd la „românul lui", cînd la căpitan care, chiar și pentru Soare, începu deodată să-și schimbe înfățișarea. Îi dispăru masca aceea îngrozitoare cu care îl primise în întîlnirile de pînă atunci și deveni un om de o bonomie și de o blîndețe cuceritoare.

Li se adresă direct :

— Acum, tinere, ai să înțelegi niște lucruri miraculoase. Și sper că ai să primești și scuzele mele că în acele împrejurări nu puteam să adopt o altă comportare față de dumneata. Te felicit din toată inima ; țin să-mi exprim admirația că reușiseși să devii o adevărată obsesie pentru întreaga bandă.

Locotenentul se ridică timid și primi complimentul

lui Dan în poziție regulamentară. Dobreanu încă rîdea. Belami la fel.

— Cum s-ar spune, ați acționat „în familie"! observă colonelul Belami.

— Să știi că n-ai greșit, române! Chiar în familie. Și ca să te convingi...

Se retrase din nou în camera de alături și reveni însoțit de... fata cu părul negru.

— Vă prezint și pe fata mea... logodnica lui Dan.

— Fa-fata ta, române? se bîlbîi Belami.

Soare căută să-și stăpînească nervii. Toate speranțele sale, că „fata cu părul negru" ar fi simțit ceva pentru el, se spulberară ca suflate de vînt. Coborî privirea în podea, ca să nu observe și ceilalți cît era de tulburat. Cînd socoti că redevenise stăpîn pe el și că anulase dintr-o trăsătură toate preocupările și gîndurile pe care i le nutrise fetei, ușa se deschise din nou în mod cu totul neașteptat, ușa aceea prin care pătrunseseră „surprizele" lui Dobreanu. Privi mai mult involuntar într-acolo și, de data aceasta, nu-și putu reține un strigăt de uimire.

O altă fată cu părul negru, copie fidelă a celei care intrase cu puțin timp înainte, o frumusețe la fel de sclipitoare, în totul nedeosebită de prima, nici măcar ca îmbrăcăminte, pătrunse în cameră surîzînd și se îndreptă spre... el.

— Este cea de-a doua comoară a mea, soră geamănă a dumneaei, ținu să explice colonelul Dobreanu.

Locotenentul se fîstîci de tot, ca un școlar prins la teză cu cartea pe genunchi, simți că-l învăluie o fierbințeală neobișnuită auzindu-i pe toți hohotind și văzîndu-i cum îl privesc.

Fata se apropie curajoasă și îi atinse umărul cu delicatețe, fără să arate că prezența tatălui său ar fi stînjenit-o cu ceva, continuînd să arboreze același surîs în care Soare nu știa dacă nu se ascunde și o ușoară tentă ironică.

— Cît de mult aș fi vrut să-ți spun totul! Am avut, într-adevăr, de cîteva ori ocazia, dar consemnul tatii a fost strict.

— În fond, bîigui Soare, pe cine am văzut mai întîi în fața ușii mele? Pe dumneata?

— Atunci eram eu, zîmbi logodnica lui Dan.

— Iar în casa de pe deal?

— Atunci era ea, răspunse Dan, arătînd spre sora logodnicei sale.

— Substituirile înseamnă că s-au făcut cu multă artă, spuse admirativ Belami.

— Le-am „școlarizat" trei zile, mărturisi Dobreanu.

— Și iertați-mă, vru să mai știe Soare, nu există nici un semn distinctiv, nu se deosebesc cu nimic?

— Nici un semn... fizic, rosti fata de lîngă el. Tata ne strigă însă pe nume, fără să greșească.

— Cum faci asta? întrebă Belami.

— Cît se poate de simplu ! Cea mai mică, adică ea — și arătă spre fata care continua să-l privească pe Soare și să-i surîdă — am impresia că este cam îndrăgostită...

*

— Lucrurile, așadar, sînt clare ! Misiunea „Fata cu părul negru" ținteа, sub pretextul unui film al cărui scenariu fusese imaginat cu destulă ingeniozitate, fotografierea întregii zone petroliere de pe Valea Prahovei.

Belami se lăsă furat de gînduri, apoi continuă :

— Filmul pe care-l dețin și pe care l-a sustras locotenentul meu în condiții atît de dramatice m-ar fi putut conduce, dacă aș fi avut mai multă perspicacitate, exact spre această concluzie. Nici eu, nici Soare n-am crezut însă la început.

— Să mă iertați, îl întrerupse locotenentul, călcînd preceptele disciplinei militare, știind că de data aceasta n-avea nici un motiv să fie „trimis la garnizoană". Să mă iertați, dar pentru mine totul a fost destul de clar încă de la început.

— Hai și nu mai fă pe grozavul ! Chiar dacă domnișoara cu părul negru este prezentă, n-o să mă convingi tu, și n-ai să-i convingi nici pe cei de față că ai văzut mai limpede decît mine.

— Vezi, române, rîse Dobreanu, așa greșești tu cîteodată. Eu am fost sigur că locotenentul tău bănuiește unde țintesc „cineaștii". Știi de cînd? Din clipa cînd mi-a încredințat descoperirea sa... hîrtia de ambalaj.

— Și mie de ce nu mi-ai spus nimic?

— Voiam să fiu pe deplin edificat, domnule colonel. Să nu vă închipuiți că rola am luat-o din alte porniri... Iar dacă i-am fotografiat atunci pe „cineaști", am vrut să știu dacă organele noastre de resort îi au în evidență.

— Deci nu te interesa în chip deosebit dacă indivizii au venit să colecteze unele secrete militare legate de manevre...

— Belami, sincer să fiu, comparînd itinerarul „mașinii negre" cu drumurile și localitățile atinse de unitățile noastre, nu mi-a fost greu să trag concluzia că există destul de puține puncte contingente între aceste rute.

Colonelul îl fulgeră cu privirea pe Soare și se întoarse, încruntat, cu fața spre fereastră.

— Altă dată să-mi raportezi totul, orice presupunere, ai înțeles? Ce crezi, ce nu crezi, ce vezi, ce nu vezi, că altfel... iei o păruială să n-o uiți...

— Am înțeles, făcu Soare cu o mină care celorlalți le stîrni hohote de rîs.

Fata de lîngă el îl pironi cu privirea pe Belami:

— Parcă dumneata și tata ați fi frați, nu colegi.

Pînă la urmă se contamină și Belami de veselia lor. Dar puțin mai tîrziu încetă să mai rîdă și rosti grav :

— Rîdem, deși știm că asupra țării noastre planează o mare primejdie. Armatele lui Hitler stau pregătite, înarmate pînă-n dinți, gata să inunde Europa.

Toți amuțiră. Dobreanu se grăbi să risipească umbrele care întunecară brusc chipurile tuturor, ridicînd sticla de punci, cu intenția să-i servească. Logodnica lui Dan îi luă sticla, adică mai mult i-o smulse și decretă :

— În seara aceasta noi facem oficiul de gazde.

— Lămurește-mi niște nedumeriri, române! Nu înțeleg, să-mi tai capul, avertismentele primite de ofițerul meu. Adică de înțeles nu este greu, dar cum de reușeau să fie atît de prompți ?

— Poate ne lămurește mai bine Dan ! zise Dobreanu.

Căpitanul, a cărui înfățișare se schimbase radical, ca prin minune, atît de neașteptat, se simți dator să-i lămurească :

— Am crezut, la început, că amestecul „țîncului" dumneavoastră în afacerea asta o să ne încurce grozav socotelile. Era necesar, deci, să fac ceva pentru a-l intimida...

Belami zîmbi.

— Găsiseți pe cine să intimidați... Ha ! Asta-i bună !

Soare se simți cumva mîndru, dar, simțind toți ochii ațintiți asupra sa, tuși stingherit.

— Da, nu zîmbiți ! Așa am crezut. Cartușele și furtul schiței nu sînt însă opera mea, ci a acestor două sublime domnișoare.

Fetele făcură o plecăciune, mecanic.

Și Dan, cu o curtoazie demnă de un cavaler de operetă, se înclină la rîndu-i în fața lor.

Locotenentul Soare nu mai putu răbda :

— Tot timpul am avut impresia că nu este ceva serios cu avertismentele astea. Dovadă că nu le-am prea luat în seamă.

Tonul cu care vorbise conținea și o notă de maliție, care nu-i scăpă căpitanului Dan. Acesta îi replică cu oarecare ironie :

— Cred în prezumțiile dumitale. La un moment dat am fost convinși că intervențiile locotenentului Soare ne-ar putea veni în ajutor indirect. În casa de pe deal l-am recunoscut imediat. Am încetat cu amenințările... și cu... intimidările.

— Iar cu intimidările ? se supără Belami.

— Mă scuzați, dar aceasta era credința noastră, inclusiv a domnului colonel Dobreanu.

— Și tu, Brutus ? îl străpunse Belami cu privirea pe fostul său șef de promoție din liceu.

Dan continuă :

—Totuși eram îngrijorați să nu pățească ceva... De aceea tot timpul am vegheat și ne-am gîndit cum să-l

ajutăm, astfel ca nici misiunea noastră să nu aibă de suferit. În pivnița de la Moreni, de exemplu, cînd lucrurile puteau să ia o întorsătură tragică pentru noi toți — mai ales că „fata cu părul negru" comisese o imprudență gravă — a fost o adevărată problemă cum să-i facilităm scăparea. De data aceasta, cel mai mult s-a consumat Flora.

Flora... În sfîrșit, Soare aflase numele ei ! Îi mulțumi cu o înclinare a frunții.

— Felicitări, domnule locotenent, pentru descoperirea făcută la Moreni. De existența acelui loc ascuns nu știam nici eu. Este explicabil, încrederea spionilor în mine avea totuși limite.

— Ar fi interesant să ne spui cum ai reușit să cîștigi încrederea spionilor, interveni brusc Dobreanu.

— Foarte simplu. M-am prezentat drept șomer... un vagabond care este în stare să facă orice pentru a cîștiga cîțiva arginți. O sumă mai substanțială, bineînțeles. Asta nu le-am ascuns-o. Iar faptul că le-am adus o fată atît de frumoasă — o cuprinse de mijloc pe logodnica sa — ca și atitudinea mea brutală față de locotenent — le-a întărit convingerea că eram omul cel mai potrivit pentru a-i sprijini.

— Și... mă rog, noaptea trecută cine mi-a vorbit la telefon ?

— Tot eu, mărturisi Dan. Înfiorător a fost pînă am reușit să intrăm pe circuit. Foarte dibaci telefoniștii

dumneavoastră ! Nu găseam firul în ruptul capului. Apoi, altă greutate : conectarea aparatului. Nu mă pricepeam prea bine la așa ceva... Otto, în schimb, era expert. Vă închipuiți, dă-te jos de pe stîlp, urcă pe matahala de Otto... Ce păcat că n-ați putut vedea mutra lui Otto la găsirea cărților îngrămădite în cutia metalică ! Îmi stăpîneam cu greu rîsul și satisfacția. Ați procedat exact cum doream eu.

— Acțiunea voastră de la conac a fost excepțională, ținu să precizeze Dobreanu. De altfel, nu m-am îndoit nici o clipă că romînul meu....

— Hai mai bine să lăsăm astea ! se eschivă Belami, dînd proba unei exagerate modestii.

— Conacul era unul din sediile lor. „Statul major" îl aveau la Moreni, continuă el. Stăpînii conacului, care se pare că nu sînt străini de misiunea „cineaștilor", se află undeva, în occident. Mai dramatică o fost soarta celor ce îngrijeau casa. Dolfy a hotărît, încă din prima zi, să-i reducă la tăcere. I-a închis în beci fără mîncare și fără apă. Dacă au supraviețuit, aceasta o datorează Marianei. Ea le-a facilitat evadarea, cu nenumărate riscuri firește.

— Ne-a izbit lipsa dumneavoastră, domnule căpitan, atunci cînd am sosit la conac.

— Acum sper că sînteți lămuriți pe deplin, spuse Dobreanu. Îl pusesem în gardă să dispară. Era cazul, nu ?

EPILOG

Într-o după-amiază din vara anului 196..., colonelul Soare stătea pe bancă, în grădina casei sale, sub fereastra înaltă cu geamuri limpezi ca roua. Era duminică, liniște, aerul palpita de parfum de petunii și de busuioc. Ceva nedesluşit îl predispunea la meditaţie, îl transporta în sfera calmă pe care o explorase deseori în clipe de singurătate. Acum colinda din nou imperiul acelei binecuvîntate stări de reverie, atît de necesară sufletului omenesc, ale cărei limite se întîlnesc undeva cu poezia.

Alături, pe bancă, un volum de versuri, celebrele „Flori ale răului", adunate de Charles Baudelaire într-un nemuritor buchet etern proaspăt, rămăsese deschis la pagina pe al cărui frontispiciu stătea scris: „L'ennemi"*. Soare cunoştea pe de rost poezia, deşi nu intenţionase niciodată s-o învețe pe dinafară, dar o recitea cu un sentiment greu de definit încă din anii liceului ori de cîte ori cartea aceasta îl chema cu luxuriantu-i tezaur de idei şi metafore. Poezia îi aducea de undeva, de departe, din mijlocul veacului trecut, un ecou straniu care se răsfrîngea în inima lui ca o bătaie de clopot. Prima strofă îl determina totdeauna să lase încet cartea din mînă:

„Ma jeunnesse ne fut qu'un tenebreux orage,
Traversé çà et là par de brillants soleils;

* „Dușmanul".

Le tonerre et la pluie ont fait un tel ravage,
*Qu'il reste en mon jardin bien peu de fruits vermeils".**

Fără îndoială, exista aici ceva din viața lui, din filozofia lui, din anii rătăciți peste neașteptate praguri și făgașe. Dramatismul acestui catren se suprapunea existenței sale ca un cer încărcat de nori vineți peste un cîmp neted, copleșit de verdeață.

Cu un gest aproape involuntar își trecu palma peste părul-i argintiu. Nu, nu ca pe o aripă a bătrîneții, indiscutabil. Noțiunea aceasta înghețată — bătrînețea — se afla undeva, înaintea lui, la depărtare de cîteva decenii poate. Cel puțin așa credea el acum, cînd depășise cincizeci de ani de viață. Mai sigur, asupra scurtei sale scufundări în negurile scepticismului era solitudinea apăsătoare care preschimbase încăperile casei largi și atît de primitoare în adevărate celule de închisoare.

Flora plecase de două săptămîni cu fata la Predeal.

Din starea aceasta de semiamorțire îl trezi telefonul. Se ridică greoi, întrebîndu-se cine să-l caute. Recunoscu imediat vocea ofițerului de serviciu care-l chema de urgență la unitate. O întîmplare „deosebită". Nu putea să raporteze telefonic.

Comandant de regiment fiind, nu găsi că este cazul să-i arate subalternului său cît de mult îl stîrnise

* „Amara tinerețe mi-a fost ca o furtună,
Rareori străbătută de raze aurii ;
Iar tunetul și ploaia bătîndu-mă-mpreună
Mi-au sărăcit grădina de fructe rumenii".

această chemare mai puțin obișnuită, cum îl deșteptaseră la realitate cele cîteva cuvinte ale ofițerului. Repeziciunea cu care se îmbrăcă trăda o vigoare bine conservată. Uită de Baudelaire, de catrenul care-i tulburase în această după-amiază sufletul, volumul însuși îl uită pe bancă. Cînd autoturismul unității stopă în fața porții, coborî în fugă scările.

Ardea de nerăbdare să-l întrebe pe militarul de la volan, un caporal scund, cu o figură împietrită, dacă știe ceva, dar găsi de cuviință că nu era cazul să se arate prea curios față de ostaș, chiar dacă acesta ar fi fost în cunoștință de cauză.

— O să plouă, ce zici ?

Întrebarea îi venise pe buze cine știe de unde.

— Nu cred, răspunse impasibil caporalul, care, cunoscînd prea bine firea comandantului său, acceleră viteza.

Soare îi mulțumi în gînd.

— Cum se simte mama dumitale, ai mai primit vreo veste de acasă ?

— Destul de rău, tovarășe colonel.

Tot restul drumului tăcură. Militarului nu-i scăpă neliniștea comandantului său și îl admira în sine pentru modul perfect în care acesta știa să și-o ascundă.

Ofițerul de serviciu îl aștepta la punctul de control. Dintr-o privire, Soare remarcă încordarea de pe chipul acestuia, gesturile forțate. Nu mai găsi timp să răspundă la salut, fapt care i se întîmpla foarte rar.

— Ce este, Bădulescule ?

Ofițerul, un locotenent-major înalt și drept ca un stîlp, mai mult țeapăn, arătă spre un tînăr locotenent negricios care aștepta în poziție de drepți lîngă castanul uriaș de la intrarea în pavilionul-comandă. Locotenentul părea calm, poate era un calm disimulat, dar colonelului nu-i scăpă acest amănunt.

— Să trăiți, tovarășe colonel ! Permiteți-mi să vă raportez confidențial.

— Hai în cabinetul meu, Toma !

Cînd intră în cabinet, mai avu încă stăpînirea de sine să deschidă larg fereastra și să-l invite pe locotenent să se așeze.

— Raportez că acum o jumătate de oră doi turiști străini au fost surprinși de soldatul Roșca în timp ce fotografiau remizele și parcul de mașini.

— Doi străini ?! Turiști ? Remizele ? Ce căutau pe drumeagul din spatele cazărmii ? Hm ! Nu i-ai întrebat ?

— Încă nu.

— Cum ? sări ca ars colonelul.

— V-am așteptat să veniți. I-am reținut.

— Asta e bine.

Răsuflă ușurat.

— Unde sînt ? Adu-i aici... Nu cumva au făcut-o fără intenție ? Mai sînt și curioși, dar alții o fac din porniri foarte precise. Ai anunțat organele de securitate ?

— Da, tovarăşe colonel.

Cei doi străini intrară. Unul era deşirat, pleşuv, cu faţa congestionată, trecut de cincizeci de ani, celălalt scund, de un blond şters, foarte tînăr. Cel în vîrstă vorbea destul de bine româneşte.

— Domnule colonel, protestez cu energie. Mă voi adresa ambasadei... Am fost opriţi cu forţa, bruscaţi...

Soare le examină fulgerător ţinutele impecabile; nimic nu arăta că ar fi fost trataţi cu brutalitate.

— Domnilor, li se adresă, ridicîndu-se în picioare, nu am intenţia să vă prezint scuze înainte de a mă convinge despre ce este vorba. Vă asigur însă că o voi face îndată ce voi constata că motivul reţinerii dumneavoastră a fost neîntemeiat. Vă mai asigur că, în această situaţie, am să iau chiar eu unele măsuri disciplinare.

Îl privi pe cel în vîrstă.

— Observ că vorbiţi bine limba română.

— Dovadă că sîntem prietenii acestei ţări şi că n-am venit cu gînduri duşmănoase.

— Şi totuşi ceva s-a întîmplat. Ceva nedorit, desigur.

— Nu s-a întîmplat nimic, în afară de faptul că am trecut pe-aici şi că, din cauza suspiciunii ofiţerilor dumneavoastră, am fost reţinuţi pur şi simplu cu samavolnicie.

— Dumneavoastră ce-aveţi de spus, tovarăşe locotenent ?

— Tovarăşe colonel, militarul i-a surprins în clipa cînd au oprit maşina şi fotografiau cazarma.

— Minciună ! Am oprit mașina pentru cîteva clipe să fotografiem un plop. Un plop și cerul... Atît !

Soare nu-și putu reține o tresărire. Chipul i se coloră deodată în roșu aprins, mîinile îi fură cuprinse de un tremur ușor. Le duse la spate, pentru ca străinii să nu observe. Tremurul i se răspîndi în tot trupul. Trăsăturile celui mai în vîrstă îi reînviau niște amintiri. Nu mai putu scoate nici un cuvînt. Își mușcă buzele, apoi prinse tamponul și-l strînse cu putere. Ridică privirea spre cei doi străini. Turiștii, dezorientați de tăcerea bruscă a colonelului, se arătară uimiți și nedumeriți în același timp.

— Aparatul de fotografiat ! ceru Soare locotenentului.

— Poftiți !

Străinul cel tînăr se repezi și-l înșfăcă mai înainte ca locotenentul să-și dea seama că ar fi posibilă o asemenea cutezanță.

— N-aveți dreptul să confiscați un obiect care nu vă aparține, spuse străinul pleșuv, luînd de la cel tînăr aparatul și vîrîndu-l în buzunar.

— Nu, nu-ncercați să voalați filmul, domnilor. Ar fi o nesocotință, care ar putea să aibă urmări neplăcute.

Cînd cei doi străini se așteptau mai puțin, locotenentul Toma prinse brațul celui mai vîrstnic ca-ntr-un clește, i-l răsuci, și cu o mișcare surprinzătoare îi scoase aparatul de fotografiat din buzunar.

Colonelul nu păru surprins de această întorsătură. Studie aparatul în fugă, apoi îl introduse în sertar.

— Mi se pare că n-ați procedat ca niște gentlemeni, le spuse mustrător celor doi. Iată de ce acum sînt mai mult decît convins că militarul nostru nu s-a înșelat.

— Vom cere să se ancheteze cazul... E o rușine...

— Bineînțeles, aveți libertatea s-o faceți ! Nimeni nu vă poate opri. Înainte de asta, avem de îndeplinit însă o... mică formalitate. Filmul va fi developat. Dacă este adevărat că vă plac atît de mult pomii din curtea cazărmii noastre — deși lîngă remizele noastre nu se află nici un plop — veți primi totul înapoi : aparatul, filmul și, bineînțeles, o recomandare : aceea de-a învăța să recunoașteți mai bine un obiectiv turistic de unul militar. Dar, apropo, ce naiba v-a adus pe drumeagul acesta de țară ?

— Nu se află nici un indicator că ar fi un drum interzis. Nu-i așa ?

— Păcat, domnilor ! Sînt multe, nenumărate locuri în România unde ați fi putut fotografia în lege, cît ați fi poftit și tot ce ați fi dorit. Dar aici...

— De unde voiați să știm că aici este cazarmă, atîta vreme cît la intrare nu scrie ?

— Deci ați văzut că nu scrie ! zîmbi Soare. Într-adevăr, este și asta o întrebare. Pe viitor vom avea grijă să punem un indicator mare cu tot ce vă interesează. N-ar fi bine ?

— Degeaba încercați să fiți ironic, domnule colonel, vă asigur că o să plătiți această atitudine, și încă scump de tot. Fiți convins...

— Domnilor, veți fi conduși într-un loc unde o să

vă liniștiți spiritele. Cred că aveți nevoie. Imediat vor sosi aici cei ce au datoria să vă acompanieze. Veți aștepta extrem de puțin. Să știți că developarea nu durează prea mult...

— După aceea vom putea pleca ?

— Absolut. Veți pleca, indiscutabil.

Vorbise în bobote comandantul ? Locotenentul Toma înțelegea bine ce voise să spună colonelul. Îl auzi, pe neașteptate, punîndu-i străinului în vîrstă o ultimă întrebare :

— Domnule, iartă-mă că nu-ți cunosc numele, vreau să te întreb ceva... Ai mai fost vreodată în România ?

Străinul se pierdu de tot, încercă să bîiguie ceva, dar chiar în clipa aceea se auziră bătăi în ușă. Locotenentul Toma deschise, apoi raportă colonelului Soare :

— Tovarășe colonel, au venit !

Ajuns acasă, Soare se dezbrăcă în grabă, își reaminti că lăsase pe bancă „Florile răului", coborî în grădină și luă volumul pe care-l puse la locul lui în bibliotecă pentru că se vestea ploaie, și, fără să știe cum, se trezi în fața oglinzii. Se privi și constată, stupefiat, că nu se mai recunoaște. Era chipul lui sau al unui tînăr locotenent de douăzeci de ani care-i zîmbea de undeva, din negura timpului ? Și se petrecu un fapt uluitor : totul se șterse din jurul lui, interiorul camerei auster mobilată, fotografiile înrămate și tablourile de pe pereți, uniforma de colonel pe care încă n-o pusese în șifonier.

Pașii îl purtară pe străzile unui orășel de provincie

cu case mici, abia ivite dintre pomi și flori, cu aer proaspăt, cu liniște prelungită, binefăcătoare, cu trecători rari, preocupați. Auzi pînă și clinchetul duriților de la pinteni, apoi niște bătăi într-o ușă...

Se trezi ca dintr-un vis, și deschise. Era locotenentul Toma.

— Bine-ai venit, mînzule ! Ce veste-poveste ?

— Tovarășe colonel, filmul a fost developat.

— Și, și ? Nu mă fierbe !

— Cazarma noastră apare în toate detaliile. Nici măcar o frunză de... plop !

— Eram convins. Nu m-am îndoit nici o clipă că militarul a văzut bine. Am o încredere fără margini în ochii „copiilor" mei. Și... domnii „turiști" ?

— Deocamdată nu vor să recunoască nimic, deși în portbagajul mașinii lor s-au găsit și alte lucruri interesante. Trebuie să ne explice o mulțime de amănunte.

Colonelul Soare zîmbi mulțumit.

Pînă tîrziu după miezul nopții, locotenentul îl ascultă pe Soare care-i citi o poveste scrisă de el, cu niște întîmplări petrecute în urmă cu mulți ani, al căror teatru de acțiune era Valea Prahovei.

— Nu știam că aveți preocupări de acest fel, mărturisi tînărul ofițer, cînd Soare termină de citit manuscrisul. Așadar, totul s-a-ntîmplat în realitate, de vreme ce ați păstrat numele autentice.

— E o întîmplare trăită, mînzule ! I-am promis Florei, soției mele, că la reîntoarcerea ei am să-i fac o surpriză. Și n-am vrut să nu mă țin de cuvînt !

Lei 1,50

EDITURA TINERETULUI